

บทคัดย่อ

เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีการขยายตัวทางการค้าระหว่างประเทศเป็นผลให้เกิดการพัฒนา รูปแบบการขนส่งสินค้าและบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ การขนส่งสินค้าทางทะเลถือเป็นการขนส่งระหว่างประเทศที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง การขยายตัวของ การขนส่งสินค้าทางทะเลส่งผลให้เกิดการพัฒนาเครื่องมืออุปกรณ์และการให้บริการตามมาอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาและเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือ การเปลี่ยนแปลงการขนส่งสินค้า จากแบบเทกอง(Conventional system) มาเป็นการขนส่งด้วยระบบตู้คอนเทนเนอร์ (Container system) การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลให้การให้บริการภายในท่าเรือมีการเพิ่มเติมกิจกรรม บางอย่างเกี่ยวกับตู้คอนเทนเนอร์ เช่น การบรรจุสินค้าเข้าตู้คอนเทนเนอร์ และการกระจาย สินค้าออกจากตู้คอนเทนเนอร์ ทำให้เกิดปัญหาความแออัดเกิดขึ้นภายในบริเวณท่าเรือ ประกอบ กับท่าเรือในปัจจุบันนี้ไม่ได้ตั้งอยู่ในบริเวณแหล่งการผลิตสินค้า สถานีตรวจและบรรจุสินค้านอก ท่าเรือจึงเกิดขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกและดำเนินการต่างๆเกี่ยวกับสินค้าซึ่งทำการขนส่งด้วยตู้ คอนเทนเนอร์นอกท่าเรือ

สถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือ มีหน้าที่สำคัญในการรวบรวมและกระจาย สินค้าซึ่งขนส่งด้วยตู้คอนเทนเนอร์นอกท่าเรือ สถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือ ในการศึกษา ครั้งนี้หมายถึงสถานีตรวจปล่อยและบรรจุสินค้าเข้าตู้คอนเทนเนอร์เพื่อการส่งออก หรือ สตส. (Off-Dock Container Freight Station) และ โรงพักสินค้าเพื่อตรวจปล่อยของขาเข้าและบรรจุของ ขาออกที่ขนส่งโดยระบบคอนเทนเนอร์นอกเขตท่าเรือ หรือ รพท. (Inland Container Depots) ทั้งนี้เนื่องจากการดำเนินการต่างๆภายในสถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือ จำเป็นต้องมีการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างในการให้บริการเกี่ยวกับสินค้าและผู้สินค้า อีกทั้งมี ผู้เกี่ยวข้องในการดำเนินการและใช้บริการที่หลากหลาย เป็นเหตุให้สินค้าซึ่งเข้ารับบริการในอาจ เกิดการสูญหาย เสียหาย หรือการดำเนินการที่ล่าช้าในการให้บริการ ในขณะที่สินค้านั้นอยู่ใน ความดูแลของผู้ประกอบการสถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือ

อย่างไรก็ตามในขณะที่หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศได้รับการ พัฒนาอย่างต่อเนื่องและมีความพยายามให้เกิดความสอดคล้องและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบในความสูญหายความเสียหายหรือการส่งมอบสินค้าชักช้าในขณะที่ สินค้าอยู่ในความดูแลของผู้ประกอบการท่าขนส่งสินค้ากลับเป็นปัญหาซึ่งไม่ค่อยได้รับความสนใจ จากองค์กรระหว่างประเทศเท่าไรนัก จนกระทั่งคณะกรรมาธิการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ

แห่งสหประชาชาติ(UNCITRAL) ได้จัดทำอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยความรับผิดของผู้ประกอบการท่าขนส่งสินค้าในการค้าระหว่างประเทศ ค.ศ.1991(United Nations Convention on The Liability of Operators of Transport Terminal in International Trade, 1991)ขึ้น อนุสัญญานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนากฎหมายการค้าระหว่างประเทศให้มีความ สอดคล้องและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยการลดและจำกัดอุปสรรคต่างๆทางด้านกฎหมายเพื่อ นำไปสู่การพัฒนาของการค้าระหว่างประเทศ และหลักเกณฑ์ที่มีความเป็นเอกภาพเกี่ยวกับความ รับผิดของผู้ประกอบการท่าขนส่งสินค้าในการค้าระหว่างประเทศ

แม้สถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือจะเป็นจุดเชื่อมต่อการขนส่งสินค้าซึ่งทำ การขนส่งระหว่างประเทศและมีการให้บริการกับสินค้าซึ่งขนส่งด้วยระบบตู้คอนเทนเนอร์จำนวนมาก ซึ่งควรมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิหน้าที่และความรับผิดทางแพ่งเกี่ยวกับสินค้าที่มีความ สอดคล้องและใกล้เคียงกับหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ แต่ประเทศไทยใน ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ดังกล่าวแต่อย่างใด กฎหมายซึ่งต้องนำมาปรับ ใช้เมื่อเกิดข้อพิพาทในเรื่องความรับผิดทางแพ่งเกี่ยวกับสินค้าของผู้ประกอบกิจการสถานีตรวจ และบรรจุสินค้านอกท่าเรือ คือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งต้องพิจารณาจากลักษณะ การให้บริการแต่ละประเภทของผู้ประกอบกิจการสถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือ กล่าวคือ การให้บริการในการยกขน เคลื่อนย้ายสินค้าหรือตู้สินค้า การบรรจุและนำสินค้าออกจากตู้สินค้า เป็นการดำเนินการตามสัญญาจ้างทำของและการให้บริการซึ่งเป็นการเก็บรักษาสินค้าไว้ในความ ดูแลเป็นการดำเนินการตามสัญญาฝากทรัพย์ ซึ่งผู้ประกอบกิจการสถานีตรวจและบรรจุสินค้า นอกท่าเรือจะต้องมีความรับผิดเกี่ยวกับสินค้าภายใต้หลักเกณฑ์ของกฎหมายดังกล่าวตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

เนื่องจากสถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือเป็นกิจการอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญ และมีบทบาทต่อการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศและการค้าระหว่างประเทศ ประเทศไทยจึงควรมี หลักเกณฑ์ที่สอดคล้องกับการขนส่ง และหลักสากล ในเรื่องของความรับผิด การยกเว้นความรับ ผิด และการจำกัดความรับผิด รวมถึงสถานภาพทางกฎหมายที่ชัดเจน ทั้งนี้จากการศึกษา หลักเกณฑ์ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยความรับผิดของผู้ประกอบการท่าขนส่งสินค้าใน การค้าระหว่างประเทศค.ศ.1991 แล้วผู้เขียนมีความเห็นว่าการเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าว จะสามารถแก้ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิหน้าที่และความรับผิดของผู้ประกอบกิจการ สถานีตรวจและบรรจุสินค้านอกท่าเรือซึ่งประเทศไทยประสบอยู่ในปัจจุบันได้